

DIANA WYNNE JONES

ΕΝΑ
ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ
ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΚΑ
ΕΡΓΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Το
ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ
ΚΑΣΤΡΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κινούμενο κάστρο**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Howl's Moving Castle
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Λονδίνο 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Diana Wynne Jones
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αριάδνη Μοσχονά
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tim Stevens
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μάνος Μπονάνος
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Diana Wynne Jones, 1990
© Εικονογράφησης: Tim Stevens, 2000
© Εικαστικού εξωφύλλου: Josee Shimazaki, 2023
© Σχεδιασμού εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers, 2023
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2026

ISBN 978-618-01-6292-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

DIANA WYNNE JONES

Το
ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ
ΚΑΣΤΡΟ

Μετάφραση: Αριάδνη Μοσχονά

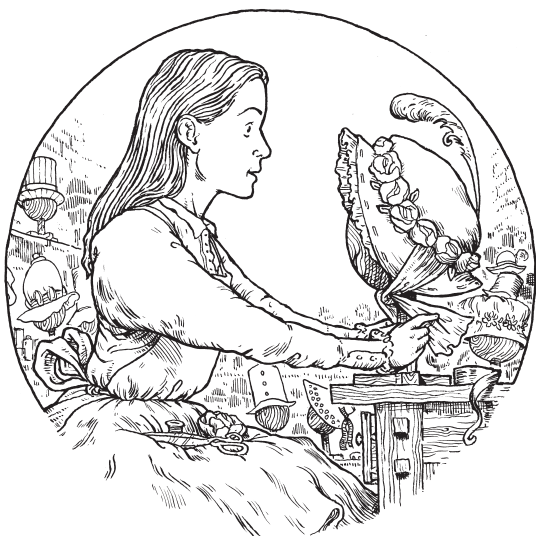
Αυτό εδώ είναι αφιερωμένο στον Στίβεν
Την ιδέα για το συγκεκριμένο βιβλίο
μού την πρότεινε ένα αγόρι σ' ένα σχολείο που
επισκέφτηκα. Μου ζήτησε να γράψω ένα βιβλίο
που να λέγεται *Το κινούμενο κάστρο*.
Σημείωσα το όνομά του, και το έκρυψα τόσο
καλά που είναι αδύνατον να το ξαναβρώ.
Θα ήθελα να ευχαριστήσω αυτό το αγόρι πάρα πολύ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΕΝΑ	13
Όπου η Σόφι μιλάει στα καπέλα	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΔΥΟ	29
Όπου η Σόφι αναγκάζεται να αναζητήσει την τύχη της	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΤΡΙΑ	46
Όπου η Σόφι μπαίνει σ' ένα κάστρο και κάνει μια συμφωνία	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ	58
Όπου η Σόφι ανακαλύπτει διάφορα παράξενα πράγματα	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΠΕΝΤΕ	70
Που είναι υπερβολικά γεμάτο πλούσια και καθαρίσματα	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΕΞΙ	84
Όπου ο Χάουλ εκφράζει τα συναισθήματά του με πράσινη γλίτσα	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΕΦΤΑ	101
Όπου ένα σκιάχτρο εμποδίζει τη Σόφι να φύγει από το κάστρο	

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΧΤΩ	117
Όπου η Σόφι φεύγει απ' το κάστρο pros διάφορες κατευθύνσεις ταυτόχρονα	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΝΙΑ	132
Όπου ο Μάικλ τα βρίσκει δύσκολα μ' ένα μαγικό	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑ	145
Όπου ο Κάλσιφερ υπόσχεται στη Σόφι πως θα της δώσει ένα στοιχείο	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΤΕΚΑ	157
Όπου ο Χάουλ πηγαίνει σε μια παράξενη χώρα αναζητώντας ένα μαγικό	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΟΔΕΚΑ	173
Όπου η Σόφι γίνεται η γριά μητέρα του Χάουλ	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΡΙΑ	185
Όπου η Σόφι αμαυρώνει το όνομα του Χάουλ	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ	200
Όπου ένας Βασιλικός Μάγος αρπάζει ένα γερό κρουολόγημα	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ	217
Όπου ο Χάουλ πηγαίνει σε μια κηδεία μεταμφιεσμένος	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΞΙ	229
Όπου υπάρχει μπόλικη μαγεία	

ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΔΕΚΑΕΦΤΑ	239
Όπου το κινούμενο κάστρο μετακομίζει	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΔΕΚΑΟΧΤΟ	252
Όπου ξαναεμφανίζονται το σκιάχτρο και η δεσποινίς Ανγκόριαν	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΔΕΚΑΕΝΝΙΑ	267
Όπου η Σόφι εκφράζει τα συναισθήματά της με ζιζανιοκτόνο	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΕΙΚΟΣΙ	283
Όπου η Σόφι συναντά και πάλι δυσκολίες όταν επιχειρεί να φύγει από το κάστρο	
ΚΕΦΑΛΛΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΝΑ	301
Όπου ένα συμβόλαιο λύνεται παρουσία μαρτύρων	

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Όπου η Σόφι μιλάει στα καπέλα

Στο Ίνγκαρι, τη χώρα όπου υπάρχουν στ' αλήθεια μπότες που όταν τις φοράς με κάθε σου δρασκελιά διανύεις εφτά λέυγες, και μανδύες που σε κάνουν αόρατο, αποτελεί πραγματική ατυχία να είσαι η πρώτη από τρεις αδελφές. Όλος ο κόσμος ξέρει πως εσύ θα αποτύχεις πρώτη, και χειρότερα, αν και οι τρεις σας πάτε να βρείτε την τύχη σας.

Η Σόφι Χάτερ ήταν η μεγαλύτερη από τρεις αδελφές. Δεν ήταν καν κόρη ενός φτωχού ξυλοκόπου, πράγμα που ίσως της έδινε κάποια πιθανότητα να πετύχει. Οι γονείς της ήταν αρκετά ευκατάστατοι και είχαν ένα κατάστημα με γυναικεία καπέλα στην εύπορη πόλη Μάρκετ Τσίπινγκ. Η αλήθεια είναι πως η μη-

τέρα της είχε πεθάνει όταν η Σόφι ήταν δύο ετών και η αδελφή της η Λέτι ήταν ενός έτους, και ο πατέρας τους είχε παντρευτεί τη νεότερη υπάλληλο του καταστήματός του, μια όμορφη ξανθιά κοπέλα που λεγόταν Φάνι. Η Φάνι σύντομα έφερε στον κόσμο την τρίτη αδελφή, τη Μάρθα. Που σημαίνει πως η Σόφι και η Λέτι θα έπρεπε να είναι οι Άσχημες Αδελφές της Μάρθα, όμως στην πραγματικότητα και οι τρεις αδελφές ήταν όμορφες, αν και όλοι έλεγαν πως ομορφότερη ήταν η Λέτι. Η Φάνι συμπεριφερόταν και στα τρία κορίτσια με την ίδια καλοσύνη και δεν έδειχνε καθόλου να ευνοεί τη Μάρθα.

Ο κύριος Χάτερ ήταν περήφανος για τις τρεις κόρες του και τις είχε στείλει όλες στο καλύτερο σχολείο της πόλης. Η Σόφι ήταν η πιο μελετηρή. Διάβαζε πολύ, και σύντομα κατάλαβε πως δεν είχε και πολλές πιθανότητες να ζήσει μια ενδιαφέρουσα ζωή. Αυτό την απογοήτευσε κάπως, μα και πάλι ένωθε αρκετά ευτυχισμένη φροντίζοντας τις αδελφές της και προετοιμάζοντας τη Μάρθα να αναζητήσει τη δική της τύχη όταν θα έφτανε η κατάλληλη στιγμή. Εφόσον η Φάνι ήταν συνέχεια απασχολημένη στο καπελάδικο, η Σόφι φρόντιζε τα δυο μικρότερα κορίτσια. Ανάμεσα στα οποία υπήρχαν αρκετές φωνές και μπόλικά μαλλιοτραβήγματα. Η Λέτι δεν είχε καθόλου αποδεχτεί πως θα ήταν αυτή με τη χειρότερη τύχη, μετά τη Σόφι.

«Δεν είναι δίκαιο!» φώναζε η Λέτι. «Γιατί η Μάρθα να φανεί πιο τυχερή μόνο και μόνο επειδή γεννήθηκε τελευταία; Εγώ πρέπει να παντρευτώ τον πρίγκιπα, σας λέω!»

Και η Μάρθα μονίμως απαντούσε πως *εκείνη* θα κατέληγε τρομερά πλούσια, και μάλιστα χωρίς να χρειαστεί να παντρευτεί κανέναν.

Τότε η Σόφι αναγκαζόταν να τις χωρίζει και να μπαλώνει τα ρούχα τους. Ήταν πολύ επιδέξια με τη βελόνα. Ύστερα από κάποιον καιρό, άρχισε και να ράβει ρούχα για τις αδελφές της. Μά-

λιστα, ένα σκούρο ροζ σύνολο που είχε φτιάξει για τη Λέτι εκείνη την Πρωτομαγιά, λίγο πριν ξεκινήσει στ' αλήθεια αυτή η ιστορία, η Φάνι έλεγε πως έμοιαζε σαν να είχε αγοραστεί από το ακριβότερο κατάστημα του Κίνγκσμπερι.

Εκείνη περίπου την εποχή είχαν αρχίσει όλοι να μιλάνε ξανά για τη Μάγισσα του Γουέιστ. Έλεγαν πως η Μάγισσα είχε απειλήσει τη ζωή της κόρης του Βασιλιά, και πως ο Βασιλιάς είχε διατάξει τον προσωπικό του μάγο, τον Σάλιμαν, να πάει στο Γουέιστ για να αντιμετωπίσει τη Μάγισσα. Και μάλλον ο Μάγος Σάλιμαν όχι μόνο είχε αποτύχει να αντιμετωπίσει τη Μάγισσα, μα αυτή τον είχε σκοτώσει κιόλας.

Έτσι, όταν μερικούς μήνες αργότερα εμφανίστηκε ξαφνικά ένα επιβλητικό μαύρο κάστρο στους λόφους πέρα από το Μάρκετ Τσίπινγκ, κι έβγαζε σύννεφα καπνού από τους τέσσερις ψηλούς και λεπτούς πύργους του, όλοι ήταν σίγουροι πως η Μάγισσα είχε φύγει ξανά από το Γουέιστ κι ετοιμαζόταν να σπείρει τον τρόμο στη χώρα τους, όπως είχε κάνει και πενήντα χρόνια νωρίτερα. Και φοβούνταν όλοι πολύ. Κανείς δεν έβγαινε έξω μόνος, ιδιαίτερα τη νύχτα. Το πιο τρομακτικό ήταν πως το κάστρο δεν έμενε σταθερά στο ίδιο σημείο. Κάποιες φορές ήταν μια μαύρη κηλίδα στους χερσότοπους βορειοδυτικά απ' την πόλη, κάποιες φορές έστεκε πάνω απ' τα βράχια στα ανατολικά, και κάποιες φορές κατέβαινε απ' τους λόφους και στεκόταν στο χώμα, ακριβώς πίσω απ' το τελευταίο αγρόκτημα προς τα βόρεια. Καμιά φορά μπορούσες και να το δεις να κινείται, ξεφυσώντας από τους πύργους του ρυπαρές ριπές καπνού. Για κάποιο διάστημα ήταν όλοι βέβαιοι πως το κάστρο θα ερχόταν σύντομα στην κοιλάδα τους και ο Δήμαρχος έλεγε πως θα έστελνε να ζητήσει βοήθεια από τον Βασιλιά.

Μα το κάστρο συνέχισε να περιπλανιέται στους λόφους και σύντομα μαθεύτηκε πως δεν ανήκε στη Μάγισσα, αλλά στον

Μάγο Χάουλ. Ο Μάγος Χάουλ ήταν κι αυτός μοχθηρός. Παρόλο που δεν έδειχνε κάποια διάθεση να απομακρυνθεί από τους λόφους, ήταν γνωστό πως διασκέδαζε μαζεύοντας κορίτσια και ρουφώντας τους την ψυχή. Κάποιοι έλεγαν και πως τους έτρωγε τις καρδιές. Ήταν ένας εντελώς ανελέητος και άκαρδος μάγος, και κανένα κορίτσι δεν ήταν ασφαλές έτσι και το πετύχαινε μόνο. Είχαν συμβουλευτεί τη Σόφι, τη Λέτι και τη Μάρθα, όπως και όλα τα άλλα κορίτσια του Μάρκετ Τσίπινγκ, να μη βγαίνουν ποτέ μόνα, πράγμα που τους φαινόταν πολύ ενοχλητικό. Αναρωτιούνταν σε τι μπορεί να χρησίμευαν στον Μάγο Χάουλ όλες αυτές οι ψυχές που μάζευε.

Πολύ σύντομα όμως είχαν άλλα πράγματα να σκεφτούν, καθώς ο κύριος Χάτερ πέθανε ξαφνικά ακριβώς όταν η Σόφι έφτανε στην ηλικία που τέλειωνε πια το σχολείο. Και τότε αποκαλύφθηκε πως ο κύριος Χάτερ ήταν υπερβολικά περήφανος για τις κόρες του. Τα δίδακτρα που πλήρωνε γι' αυτές είχαν αφήσει το καπελάδικο με μεγάλα χρέη. Μόλις έγινε η κηδεία, η Φάνι τις κάθισε στο σαλόνι του σπιτιού, που βρισκόταν ακριβώς δίπλα στο κατάστημα, και τους εξήγησε πώς είχαν τα πράγματα.

«Θα πρέπει να φύγετε απ' αυτό το σχολείο, δυστυχώς», είπε. «Έχω κάνει τους υπολογισμούς μου κι απ' την καλή κι απ' την ανάποδη, και ο μόνος τρόπος να κρατήσω το καπελάδικο και να φροντίσω εσάς τις τρεις είναι να σας βάλω να μαθητεύσετε κάπου. Δεν είναι πρακτικό να σας έχω όλες στο καπελάδικο. Δε μας φτάνουν τα χρήματα. Οπότε, να τι αποφάσισα. Η Λέτι πρώτη...»

Η Λέτι σήκωσε το βλέμμα, λάμποντας από υγεία και ομορφιά που ούτε η θλίψη, ούτε τα μαύρα ρούχα μπορούσαν να κρύψουν. «Θέλω να συνεχίσω να μαθαίνω πράγματα», είπε.

«Και αυτό θα γίνει, αγάπη μου», είπε η Φάνι. «Κανόνισα να πας μαθητευόμενη στο ζαχαροπλαστείο των Σεζάρι, στην κε-

ντρική πλατεία. Όλος ο κόσμος έχει να το λέει πως φέρονται στους μαθητευόμενους τους σαν βασιλιάδες και βασιλίσσες, κι εσύ θα είσαι πολύ χαρούμενη εκεί, ενώ θα μάθεις και μια χρήσιμη δουλειά. Η κυρία Σεζάρι είναι καλή πελάτισσα και καλή φίλη, και δέχτηκε να σε πάρει για να με εξυπηρετήσει».

Η Λέτι γέλασε μ' έναν τρόπο που έδειχνε πως δε χαιρόταν καθόλου. «Αχ, πολύ σ' ευχαριστώ», είπε. «Ευτυχώς που μου αρέσει τόσο πολύ να μαγειρεύω, έτσι;»

Η Φάνι φάνηκε ανακουφισμένη. Η Λέτι ήταν ιδιαίτερα πεισματάρα καμιά φορά. «Και τώρα εσύ, Μάρθα», είπε. «Ξέρω πως είσαι πολύ μικρή για να δουλέψεις, οπότε σκέφτηκα πολύ για να σου βρω κάτι που θα σου προσφέρει μια μακροχρόνια, ήρεμη μαθητεία και θα φανεί χρήσιμο ό,τι κι αν αποφασίσεις να κάνεις μετά. Ξέρεις την παλιά μου συμμαθήτριά, την Άναμπελ Φέρφαξ;»

Η Μάρθα, που ήταν λεπτοκαμωμένη και ξανθιά, κάρφωσε τα μεγάλα γκριζα μάτια της στη Φάνι, σχεδόν τόσο πεισματάρικα όσο κι η Λέτι. «Εννοείς εκείνη που μιλάει πάρα πολύ», είπε. «Μάγισσα δεν είναι αυτή;»

«Ναι, μ' ένα όμορφο σπίτι και πελάτες απ' όλη την Κοιλάδα του Φόλντινγκ», είπε με ενθουσιασμό η Φάνι. «Είναι καλή γυναίκα, Μάρθα. Θα σου μάθει όσα ξέρει και πιθανότατα θα σε συστήσει σε σπουδαίους ανθρώπους που γνωρίζει στο Κίνγκσμπερι. Θα είσαι πανέτοιμη να σταθείς στη ζωή όταν θα τελειώσει η μαθητεία σου».

«Είναι καλή γυναίκα», είπε η Μάρθα συναινετικά. «Εντάξει».

Ακούγοντάς την η Σόφι, ένιωθε πως η Φάνι τα είχε τακτοποιήσει όλα όπως έπρεπε. Η Λέτι, ως δεύτερη κόρη, δε θα κληρονομούσε κάτι σπουδαίο, οπότε η Φάνι την έστελνε εκεί όπου θα μπορούσε να γνωρίσει έναν όμορφο νεαρό μαθητευόμενο και να ζήσει μαζί του ευτυχισμένη. Η Μάρθα, που ήταν αποφασισμένη να πάει μπροστά και να αποκτήσει μόνη της περιουσία,

θα είχε τα μαγικά και πλούσιους φίλους για να τη βοηθήσουν. Όσο για την ίδια, η Σόφι δεν είχε καμία αμφιβολία για το τι την περίμενε. Δεν ξαφνιάστηκε λοιπόν όταν η Φάνι είπε: «Τώρα εσύ, καλή μου Σόφι, μου φαίνεται σωστό και δίκαιο να κληρονομήσεις το καπελάδικο όταν εγώ αποσυρθώ, αφού είσαι η μεγαλύτερη. Οπότε αποφάσισα να σε πάρω για δική μου μαθητευόμενη κι έτσι θα έχεις την ευκαιρία να μάθεις τη δουλειά. Πώς σου φαίνεται αυτό;»

Η Σόφι δεν μπορούσε βέβαια να πει πως ένιωθε ότι απλά θα συμβιβαζόταν. Ευχαρίστησε θερμά τη Φάνι.

«Τα κανονίσαμε, λοιπόν», είπε η Φάνι.

Την επομένη η Σόφι βοήθησε τη Μάρθα να μαζέψει τα ρούχα της σ' ένα μπαούλο, και την άλλη μέρα το πρωί την έβαλαν στην άμαξα και την αποχαιρέτησαν. Έδειχνε τόσο μικρή, έτσι ευθυτενής και αγχωμένη. Γιατί ο δρόμος ως το Άπερ Φόλντινγκ, όπου ζούσε η κυρία Φέρφαξ, βρισκόταν πίσω απ' τους λόφους, πέρα απ' το κινούμενο κάστρο του Μάγου Χάουλ. Ήταν λογικό η Μάρθα να φοβάται.

«Μια χαρά θα είναι», είπε η Λέτι. Η Λέτι δεν ήθελε καμία βοήθεια για να μαζέψει τα δικά της πράγματα. Όταν χάθηκε πια απ' τα μάτια τους η άμαξα, η Λέτι στρίμωξε όλα της τα υπάρχοντα σε μια μαξιλαροθήκη και πλήρωσε με μερικά νομίσματα τον νεαρό υπηρέτη του γείτονα για να της τα μεταφέρει με μια χειράμαξα ως το ζαχαροπλαστείο των Σεζάρι, στην κεντρική πλατεία της πόλης.

Η Λέτι βάδιζε πίσω απ' τη χειράμαξα κι έδειχνε πολύ πιο χαρωπή απ' ότι περίμενε η Σόφι. Φαινόταν μάλιστα σχεδόν ανακουφισμένη που έφευγε από το καπελάδικο.

Ο νεαρός υπηρέτης έφερε πίσω ένα προχειρογραμμένο σημείωμα από τη Λέτι, που έλεγε πως είχε τακτοποιήσει τα πράγματά της στον κοιτώνα των κοριτσιών και πως η δουλειά στο

ζαχαροπλαστείο έμοιαζε πολύ ευχάριστη. Μια εβδομάδα αργότερα ο αμαξάς έφερε ένα γράμμα από τη Μάρθα, που έλεγε πως η Μάρθα είχε φτάσει καλά και πως η κυρία Φέρφαξ ήταν «γλυκύτατη, και βάζει μέλι παντού. Έχει πολλά μελίσσια». Αυτά ήταν τα μοναδικά νέα που είχε η Σόφι από τις αδελφές της για αρκετό καιρό, αφού από τη μέρα που έφυγαν η Μάρθα και η Λέτι ξεκίνησε και η δική της μαθητεία.

Η Σόφι γνώριζε βέβαια ήδη αρκετά καλά τη δουλειά στο καπελάδικο. Απ' όταν ήταν μικρούλα μπαινόβγαινε στο εργαστήριο, στο βάθος της αυλής, όπου τα καπέλα μουσκεύονταν και καλουπώνονταν, και όπου φτιάχνονταν λουλούδια, φρούτα και άλλα διακοσμητικά από κερί και μετάξι. Γνώριζε τους ανθρώπους που δούλευαν εκεί. Οι περισσότεροι απ' αυτούς εργαζόνταν ήδη εκεί όταν ήταν ο πατέρας της ακόμη παιδί. Ήξερε την Μπέσι, τη μοναδική πωλήτρια που είχε απομείνει. Γνώριζε τις πελάτισσες που αγόραζαν τα καπέλα και γνώριζε τον άντρα που οδηγούσε την άμαξα που έφερνε από την επαρχία καπέλα από χλωρή ψάθα, για να καλουπωθούν στο εργαστήριο. Γνώριζε τους άλλους προμηθευτές και πώς φτιαχνόταν η τσόχα για τα χειμωνιάτικα καπέλα. Δε θα είχε και πολλά να της διδάξει η Φάνι, εκτός ίσως από τον καλύτερο τρόπο για να πείθει τις πελάτισσες να αγοράζουν καπέλα.

«Θα τις οδηγήεις προς το σωστό καπέλο, καλή μου», είπε η Φάνι. «Θα τους δείχνεις πρώτα κάποια που δεν είναι και τόσο κατάλληλα γι' αυτές, ώστε να καταλαβαίνουν τη διαφορά μόλις θα δοκιμάζουν το σωστό».

Στην πραγματικότητα, η Σόφι δεν ασχολήθηκε και πολύ με την πώληση των καπέλων. Αφού κάθισε μια μέρα και παρατηρούσε τη δουλειά στο εργαστήριο, και πέρασε άλλη μια μέρα με τη Φάνι, γυρνώντας στα υφασματάδικα και τα κορδελάδικα, η Φάνι την έβαλε να ασχοληθεί με τη διακόσμηση των καπέλων.

Η Σόφι καθόταν σε μια μικρή εσοχή, στο βάθος του καπελάδικου, κι έραβε τριαντάφυλλα σε μπονέ και βέλα σε βελούδινα καπέλα, μεταξωτή φόδρα σε όλα τα καπέλα, και τα στόλιζε κομψά με κέρινα φρούτα και κορδέλες. Ήταν καλή σ' αυτή τη δουλειά. Και της άρεσε αρκετά. Ένιωθε όμως απομονωμένη και κάπως βαριεστημένη. Οι υπάλληλοι του εργαστηρίου ήταν πολύ μεγάλοι για να της είναι ευχάριστη η παρέα τους, κι επιπλέον της συμπεριφέρονταν σαν να μην ήταν μία απ' αυτούς, αφού θα κληρονομούσε κάποτε την επιχείρηση. Κι η Μπέσι έτσι την αντιμετώπιζε. Άλλωστε η Μπέσι μιλούσε μόνο για τον αγρότη που θα παντρευόταν αμέσως μετά την Πρωτομαγιά. Η Σόφι ζήλευε κάπως τη Φάνι, που μπορούσε να φεύγει όποτε ήθελε και να πηγαίνει να παζαρέψει με τον μεταξέμπορο.

Το πιο ενδιαφέρον ήταν οι κουβέντες που άκουγε από τις πελάτισσες. Κανείς δεν μπορεί να αγοράσει καπέλο χωρίς να κουτσομπολέψει λίγο, κι έτσι η Σόφι καθόταν στη γωνιά της κι έραβε κι άκουγε πως ο Δήμαρχος δεν έτρωγε ποτέ πράσινα λαχανικά, και πως το κάστρο του Μάγου Χάουλ είχε γυρίσει ξανά προς τους λόφους, μα αλήθεια τώρα αυτός ο άνθρωπος, ψίθυροι, ψίθυροι, κι άλλοι ψίθυροι... Οι φωνές πάντα χαμήλωναν όταν μιλούσαν για τον Μάγο Χάουλ, μα το αυτί της Σόφι έπιασε πως αυτός είχε βουτήξει ένα κορίτσι από την κοιλάδα τον προηγούμενο μήνα. «Κυανοπώγων!» είχαν πει οι ψίθυροι, κι έπειτα είχαν γίνει ξανά κανονικές φωνές, όταν έλεγαν ότι η Τζέιν Φάριερ ήταν σκέτη ντροπή έτσι όπως χτένιζε τα μαλλιά της. Αυτή δεν υπήρχε περίπτωση να τραβήξει το ενδιαφέρον ούτε καν του Μάγου Χάουλ, πόσο μάλλον κάποιου αξιοσέβαστου άντρα. Έπειτα ακούγονταν φευγαλέοι, τρομαγμένοι ψίθυροι σχετικά με τη Μάγισσα του Γουέιστ. Η Σόφι είχε αρχίσει να σκέφτεται πως ο Μάγος Χάουλ και η Μάγισσα του Γουέιστ μάλλον θα έπρεπε να γίνουν ζευγάρι.

«Μοιάζουν φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον. Κάποιος θα έπρεπε να τους κάνει το προξενιό», είπε στο καπέλο που διακοσμούσε εκείνη την ώρα.

Ως το τέλος του μήνα, ξαφνικά όλα τα κουτσομπολιά αφορούσαν τη Λέτι. Το ζαχαροπλαστέιο, απ' ό,τι φαινόταν, ήταν γεμάτο απ' το πρωί ως το βράδυ με σοβαρούς κυρίους, που ο καθένας τους αγόραζε ένα σωρό γλυκά και ζητούσε να τον εξυπηρετήσει η Λέτι. Είχε ήδη δέκα προτάσεις γάμου, που ποίκιλλαν από τον γιο του Δημάρχου ως τον νεαρό οδοκαθαριστή, και τις είχε αρνηθεί όλες, λέγοντας πως παραήταν μικρή για να πάρει μια τέτοια απόφαση.

«Εμένα αυτό μου φαίνεται συνετό εκ μέρους της», είπε η Σόφι στο μπονέ που φοδράριζε με μετάξι.

Η Φάνι ήταν ευχαριστημένη με τα νέα. «Το ήξερα πως θα τα πήγαινε μια χαρά!» είπε χαρωπά. Είχε περάσει απ' το μυαλό της Σόφι πως η Φάνι χαιρόταν που δεν ήταν πια εκεί μαζί τους η Λέτι.

«Η Λέτι διώχνει την πελατεία», είπε στο μπονέ, καθώς έραβε την μπεζ φόδρα του. «Ακόμα κι εσένα θα σε έκανε να δείχνεις εντυπωσιακό, καημένο μου. Οι άλλες κυρίες κοιτάζουν τη Λέτι και τις πιάνει απελπισία».

Όσο περνούσε ο καιρός, η Σόφι μιλούσε ολοένα και περισσότερο στα καπέλα. Δεν είχε να μιλήσει και σε κανέναν άλλον. Η Φάνι ήταν συχνά έξω για να κάνει τα παζάρια της ή προσπαθούσε να προσελκύσει πελατεία, αρκετές ώρες κάθε μέρα, ενώ η Μπέσι ήταν συνεχώς απασχολημένη, αφού εξυπηρετούσε τις κυρίες και μιλούσε για τον γάμο της. Η Σόφι είχε αποκτήσει τη συνήθεια να ακουμπάει κάθε καπέλο στη βάση του μόλις το τελείωνε. Πάνω εκεί το καπέλο έμοιαζε σχεδόν σαν ασώματο κεφάλι, κι η Σόφι έκανε ένα μικρό διάλειμμα για να του πει πώς θα έπρεπε να είναι το σώμα του. Κολάκευε κάπως τα καπέλα, όπως πρέπει να κολακεύει κανείς και τους πελάτες.

«Έχεις κάτι μυστηριώδες εσύ», είπε σ' ένα που ήταν όλο βέλο με κρυφά στρασάκια. «Εσύ θα πρέπει να παντρευτείς κάποιον πλούσιο!» είπε σ' ένα πλατύγυρο, κρεμ καπέλο με τριαντάφυλλα κάτω απ' το γέισο, και σ' ένα ανοιχτοπράσινο ψάθινο καπέλο μ' ένα γερτό πράσινο φτερό είπε: «Είσαι φρέσκο σαν ανοιξιάτικο φυλλαράκι». Είπε σε κάποια ροζ μπονέ πως είχαν γοητεία κρυμμένη ανάμεσα στις πτυχώσεις τους, και σε κάποια κομψά καπέλα επενδυμένα με βελούδο πως ήταν πνευματώδη. Είπε στο μπονέ με την μπέζ φόδρα: «Εσύ έχεις χρυσή καρδιά, και κάποιος σπουδαίος θα τη δει και θα σε ερωτευτεί». Αυτό το είπε επειδή λυπόταν αυτό το συγκεκριμένο μπονέ. Έδειχνε τόσο θλιβερό και υπερβολικά απλό.

Η Τζέιν Φάριερ ήρθε στο καπελάδικο την επόμενη μέρα και το αγόρασε. *Τα μαλλιά της δείχνουν πράγματι κάπως περίεργα*, σκέφτηκε η Σόφι, κρυφοκοιτάζοντας από την εσοχή της, *σαν η Τζέιν να τα έχει τυλίξει γύρω από τσιμπίδες του τζακιού*. Το θεωρούσε κρίμα που είχε διαλέξει αυτό το μπονέ. Όμως όλος ο κόσμος αγόραζε καπέλα και μπονέ εκείνη την περίοδο. Αυτό ίσως οφειλόταν στις ικανότητες της Φάνι ως πωλήτριας ή ίσως στο γεγονός πως έμπαινε η άνοιξη, όμως οι πωλήσεις είχαν σίγουρα αυξηθεί. Η Φάνι είπε κάποια στιγμή, κάπως ενοχικά: «Ίσως δεν έπρεπε να βιαστώ τόσο πολύ να στείλω αλλού τη Μάρθα και τη Λέτι. Έτσι όπως πάμε, μπορεί και να τα καταφέρναμε».

Υπήρχε τόση πελατεία καθώς ο Απρίλιος κυλούσε, και κόντευε Πρωτομαγιά, που η Σόφι αναγκάστηκε να φορέσει ένα σεμνό γκριζό φόρεμα και να βοηθήσει κι αυτή στο κατάστημα. Μα ήταν τόση η ζήτηση που δυσκολευόταν να ασχολείται με τα καπέλα ενδιάμεσα με την εξυπηρέτηση της πελατείας, κι έτσι κάθε βράδυ τα έπαιρνε μαζί της δίπλα στο σπίτι, όπου δούλευε μ' ένα φαναράκι μέχρι αργά τη νύχτα, ώστε να έχουν καπέλα να πουλήσουν την επόμενη μέρα. Τα ανοιχτοπράσινα καπέλα

σαν εκείνο της γυναίκας του Δημάρχου είχαν πολλή ζήτηση, το ίδιο και τα ροζ μπονέ. Έπειτα, την εβδομάδα πριν από την Πρωτομαγιά, ήρθε κάποια και ζήτησε ένα με μπεζ φόδρα, σαν εκείνο που φορούσε η Τζέιν Φάριερ όταν το έσκασε με τον Κόμη του Κάτερρακ.

Εκείνο το βράδυ, καθώς έραβε, η Σόφι παραδέχτηκε μέσα της πως η ζωή της ήταν κάπως βαρετή. Αντί να μιλάει στα καπέλα, τα δοκίμαζε ένα προς ένα καθώς τα ολοκλήρωνε και κοιταζόταν στον καθρέφτη. Αυτό ήταν λάθος. Το συντηρητικό γκριζο φόρεμα δεν της ταίριαζε, ειδικά έτσι όπως τα μάτια της ήταν κατακόκκινα από το ράψιμο. Και, επειδή τα μαλλιά της είχαν χαλκοκόκκινο χρώμα, ούτε το πράσινο της πήγαινε, ούτε το ροζ. Εκείνο με τις μπεζ πιέτες την έκανε να δείχνει μουντή. «Σαν γεροντοκόρη!» είπε η Σόφι. Όχι ότι ήθελε να το σκάσει με κανέναν κόμη, σαν την Τζέιν Φάριερ, ούτε και θα ήθελε να της κάνει πρόταση γάμου η μισή πόλη, όπως στη Λέτι. Ήθελε όμως να κάνει κάτι –δεν ήξερε βέβαια τι– που θα είχε λίγο περισσότερο ενδιαφέρον από το να διακοσμήι καπέλα. Σκέφτηκε την επόμενη μέρα να βρει λίγο χρόνο και να πάει να συζητήσει με τη Λέτι.

Μα δεν πήγε. Είτε δεν έβρισκε χρόνο, είτε δεν είχε την ενέργεια, είτε της φαινόταν μεγάλη η απόσταση μέχρι την κεντρική πλατεία, είτε θυμόταν πως αν πήγαινε μόνη της θα κινδύνευε από τον Μάγο Χάουλ – όπως κι αν ήταν, της φαινόταν κάθε μέρα και πιο δύσκολο το να πάει να δει την αδελφή της. Ήταν πολύ παράξενο. Η Σόφι πίστευε πάντα πως ήταν σχεδόν τόσο πεισματάρη όσο και η Λέτι. Τώρα ανακάλυπτε ότι υπήρχαν πράγματα που θα τα έκανε μόνο όταν δε θα της έμενε άλλη δικαιολογία. «Τι παράλογο!» είπε η Σόφι. «Η κεντρική πλατεία είναι μόνο δυο δρόμους παραπέρα. Αν τρέξω...» Και ορκίστηκε μέσα της πως θα πήγαινε στο ζαχαροπλαστείο την Πρωτομαγιά, που το καπελάδικο θα ήταν κλειστό.

Στο μεταξύ, έφτασε στο κατάστημα ένα νέο κουτσομπολιό. Ο Βασιλιάς είχε τσακωθεί με τον ίδιο του τον αδελφό, τον Πρίγκιπα Τζάστιν, έλεγαν, κι ο Πρίγκιπας ήταν τώρα εξόριστος. Κανείς δε γνώριζε τον λόγο του τσακωμού, όμως ο Πρίγκιπας είχε περάσει από το Μάρκετ Τσίπινγκ μερικούς μήνες πριν, μεταμφιεσμένος, και δεν το είχε μάθει κανείς. Ο Βασιλιάς είχε στείλει τον Κόμη του Κάτερρακ να αναζητήσει τον Πρίγκιπα, μα αυτός συνάντησε τυχαία την Τζέιν Φάριερ. Η Σόφι τα άκουγε όλα αυτά κι ένιωθε θλίψη. Απ' ό,τι φαινόταν, συνέβαιναν ενδιαφέροντα πράγματα, μα πάντα στους άλλους. Τέλος πάντων, όμως, θα ήταν ωραία που θα έβλεπε τη Λέτι.

Έφτασε η Πρωτομαγιά. Ο κόσμος είχε πλημμυρίσει τους δρόμους, γιορτάζοντας ήδη από το ξημέρωμα. Η Φάνι είχε βγει από νωρίς, μα η Σόφι έπρεπε πρώτα να τελειώσει ένα-δυο καπέλα. Η Σόφι τραγουδούσε καθώς δούλευε. Στο κάτω κάτω, κι η Λέτι θα δούλευε. Το ζαχαροπλαστείο ήταν ανοιχτό ως τα μεσάνυχτα τις αργίες. «Θα πάρω ένα από τα γλυκά τους με την κρέμα», αποφάσισε η Σόφι. «Έχω τόσον καιρό να φάω τέτοιο». Κοίταζε τον κόσμο που περνούσε έξω απ' το παράθυρό της φορώντας κάθε είδους ζωηρόχρωμα ρούχα, ανθρώπους που πουλούσαν αναμνηστικά, ανθρώπους που περπατούσαν με ξυλοπόδαρα, κι ένιωθε πολύ ενθουσιασμένη.

Όμως όταν έριξε ένα γκρίζο σάλι πάνω από το γκρίζο φόρεμά της και βγήκε στον δρόμο, η Σόφι δεν ένιωθε πια ενθουσιασμένη. Ένιωθε πελαγωμένη. Υπήρχε υπερβολικά πολύς κόσμος που την προσπερνούσε βιαστικά, γελώντας και φωνάζοντας, υπερβολικά πολύς σαματάς και σπρωξίδι. Η Σόφι ένιωθε πως αυτοί οι προηγούμενοι μήνες που είχε περάσει ράβοντας καθιστή την είχαν κάνει να μοιάζει με γριούλα, ή απλά πολύ αδύναμη. Τύλιξε πιο σφιχτά το σάλι γύρω της και προχωρούσε κολλητά στα σπίτια, προσπαθώντας να μην την ποδοπατήσουν τα καλά πα-

πούτσια των ανθρώπων και να μη φάει αγκωνιές από φαρδιά μεταξωτά μανίκια. Όταν ακούστηκε ξαφνικά ένας καταγισμός από κρότους κάπου πάνω από το κεφάλι της, η Σόφι νόμισε πως θα λιποθυμήσει. Σήκωσε το βλέμμα και είδε το κάστρο του Μάγου Χάουλ στους λόφους ακριβώς πάνω από την πόλη, τόσο κοντά που ήταν σαν να είχε καθίσει πάνω στις καμινάδες. Γαλάζιες φλόγες πετάγονταν και από τους τέσσερις πύργους του κάστρου, μαζί με γαλάζιες πύρινες σφαίρες που έσκαγαν ψηλά στον ουρανό κάνοντας φρικτό θόρυβο. Ο Μάγος Χάουλ μάλλον είχε ενοχληθεί από την Πρωτομαγιά. Ή ίσως προσπαθούσε να πάρει κι αυτός μέρος στη γιορτή με τον δικό του τρόπο. Η Σόφι παραήταν τρομοκρατημένη για να νοιαστεί τι απ' τα δύο ίσχυε. Θα είχε γυρίσει στο σπίτι της, μόνο που βρισκόταν ήδη στα μισά του δρόμου για το ζαχαροπλαστείο. Οπότε άρχισε να τρέχει.

«Τι μου ήρθε να σκεφτώ πως θα ήθελα η ζωή μου να γίνει ενδιαφέρουσα;» αναρωτιόταν καθώς έτρεχε. «Θα με φόβιζε τρομερά κάτι τέτοιο. Φταίει που είμαι η μεγαλύτερη από τις τρεις αδελφές».

Όταν έφτασε στην κεντρική πλατεία, διαπίστωσε πως τα πράγματα εκεί ήταν ακόμα χειρότερα – αν αυτό ήταν δυνατόν. Τα περισσότερα πανδοχεία βρίσκονταν στην πλατεία. Πλήθη από νεαρούς άντρες πηγαινοέρχονταν μεθυσμένοι, σέρνοντας κάπες και μακριά μανίκια και πατώντας βαριά τις μπότες τους με τις αγκράφες, που ούτε θα ονειρεύονταν να φορέσουν τις εργάσιμες μέρες, σχολιάζοντας φωναχτά και προσεγγίζοντας τις κοπέλες. Οι κοπέλες βολτάριζαν δυο δυο, έτοιμες να δεχτούν την προσέγγισή τους. Ήταν απόλυτα φυσιολογικό για Πρωτομαγιά, μα και αυτό τρόμαξε τη Σόφι. Κι όταν ένας νεαρός με εντυπωσιακή μπλε και ασημί στολή εντόπισε τη Σόφι και αποφάσισε να την προσεγγίσει, η Σόφι χώθηκε στην πόρτα ενός μαγαζιού και προσπάθησε να κρυφτεί.

Ο νεαρός την κοίταξε ξαφνιασμένος. «Μην ανησυχείς, γκρίζο ποντικάκι», είπε, γελώντας μάλλον με οίκτο. «Θέλω μόνο να σε κεράσω ένα ποτό. Δεν υπάρχει λόγος να δείχνεις τόσο φοβισμένη».

Το βλέμμα οίκτου έκανε τη Σόφι να νιώσει εντελώς ντροπιασμένη. Ήταν και τόσο γοητευτικός, με γωνιώδες, εκλεπτυσμένο πρόσωπο –αρκετά μεγάλος, σίγουρα πάνω από είκοσι χρόνων– και ξανθά μαλλιά με ιδιαίτερο χτένισμα. Τα μανίκια του σέρνονταν πιο μακριά απ' όλων στην πλατεία, είχαν κυματιστές άκρες και ασημί σιρίτια.

«Α, όχι, σας ευχαριστώ, κύριε, συγγνώμη» τραύλισε η Σόφι. «Πιπηγαινα να δω την αδελφή μου».

«Μα φυσικά και να πας», είπε γελώντας ο νεαρός. «Ποιος είμαι εγώ για να εμποδίσω μια όμορφη κοπέλα να συναντήσει την αδελφή της; Θέλεις να έρθω μαζί σου; Επειδή σε βλέπω τόσο φοβισμένη».

Το πρότεινε με καλοσύνη, πράγμα που έκανε τη Σόφι να νιώσει ακόμα μεγαλύτερη ντροπή. «Όχι. Όχι, σας ευχαριστώ, κύριε!» είπε πνιχτά και τον προσπέρασε βιαστικά. Εκείνος φορούσε και άρωμα. Η μυρωδιά υάκινθου την ακολουθούσε καθώς έτρεχε. *Τι ευγενής άνθρωπος!* σκέφτηκε η Σόφι καθώς περνούσε με δυσκολία ανάμεσα απ' τα τραπεζάκια στον εξωτερικό χώρο του ζαχαροπλαστείου.

Τα τραπεζάκια ήταν γεμάτα, φίσκα. Και μέσα στο ζαχαροπλαστείο είχε τόσο κόσμο και τόσο σαματά όσο κι έξω στην πλατεία. Η Σόφι εντόπισε τη Λέτι μεταξύ των υπαλλήλων πίσω από τον πάγκο, εξαιτίας ενός τσούρμου από νεαρούς αγρότες που στηρίζονταν με τους αγκώνες τους στον πάγκο, έσκυβαν μπροστά και της φώναζαν διάφορα σχόλια. Η Λέτι, ομορφότερη από ποτέ και ίσως λίγο πιο αδύνατη, πακετάρizε γλυκά όσο πιο γρήγορα μπορούσε, στριφογύριζε ελαφρά κάθε τσαντούλα και κοί-

ταζε κάτω από τον αγκώνα της, μ' ένα χαμόγελο και μια απάντηση για κάθε τσαντούλα που στριφογύριζε. Ακούγονταν από παντού γέλια. Η Σόφι κατάφερε με δυσκολία να φτάσει ως τον πάγκο.

Η Λέτι την είδε. Έδειξε να ταραάζεται για μια στιγμή. Έπειτα τα μάτια και το χαμόγελό της πλάτυναν, και φώναξε: «Σόφι!».

«Μπορώ να σου μιλήσω;» στρίγκλισε η Σόφι. «Κάπου», φώναξε, κάπως απελπισμένη, καθώς ένας γερός και καλοντυμένος αγκώνας την έσπρωχνε για να παραμερίσει κι έπαιρνε τη θέση της στον πάγκο.

«Μια στιγμή!» φώναξε η Λέτι. Στράφηκε προς την κοπέλα δίπλα της και κάτι της ψιθύρισε. Η κοπέλα κατένευσε, χαμογέλασε και στάθηκε στη θέση της Λέτι.

«Σας έτυχα εγώ, τελικά», είπε προς το πλήθος. «Ποιος έχει σειρά;»

«Μα εγώ θέλω να μιλήσω σε σένα, Λέτι!» φώναξε ένας από τους νεαρούς αγρότες.

«Μίλα στην Κάρι», είπε η Λέτι. «Εγώ θέλω να μιλήσω με την αδελφή μου». Δεν έδειχναν να νοιάζονται καθόλου γι' αυτό. Έσπρωξαν τη Σόφι προς την άκρη του πάγκου, όπου η Λέτι ανασήκωσε ένα ανακλινόμενο κομμάτι του για να περάσει η Σόφι από μέσα, ενώ οι υπόλοιποι της ζητούσαν να μην απασχολήσει για πολλή ώρα τη Λέτι. Όταν η Σόφι πέρασε μέσα από τον πάγκο, η Λέτι την έπιασε απ' τον καρπό και την τράβηξε προς το βάθος του ζαχαροπλαστείου, σ' ένα δωμάτιο που είχε παραταγμένες παντού ολόγυρα ξύλινες τάβλες φορτωμένες με ατελείωτες σειρές από γλυκά. Η Λέτι τράβηξε μπροστά δύο σκαμνιά. «Κάθισε», είπε στη Σόφι. Κοίταξε προς την κοντινότερη τάβλα κάπως αφηρημένα, πήρε από εκεί ένα γλυκό με κρέμα και το έδωσε στην αδελφή της. «Μάλλον θα σου χρειαστεί», είπε.

*«Θέλεις να κάνουμε μια συμφωνία;» είπε ο δαίμονας.
«Θα λύσω τα μάγια, αν βρεις τρόπο να σπάσεις
αυτό το συμβόλαιο που με δεσμεύει».*

Στο Ίνγκιαρι, τη χώρα όπου υπάρχουν στ' αλήθεια μπότες που, όταν τις φοράς, με κάθε σου δρασκελιά διανύεις εφτά λεύγες, μα και μανδύες που σε κάνουν αόρατο, η Σόφι Χάτερ τραβάει άθελά της την προσοχή της Μάγισσας του Γουέιστ, που της ρίχνει μια κατάρρα. Αποφασισμένη να κάνει ό,τι μπορεί για να σωθεί, η Σόφι φτάνει έως το μοναδικό μέρος όπου θα μπορούσε να ζητήσει βοήθεια – το κινούμενο κάστρο που περιπλανιέται στους λόφους γύρω από τη χώρα.

Όμως το κάστρο ανήκει στον φοβερό και τρομερό Μάγο Χάουλ, και αυτός, απ' ό,τι λένε, ικανοποιείται μόνο όταν παίρνει τις καρδιές των κοριτσιών...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32025